

med til at stille urimelige Krav til den danske Statskasse. Jeg vil tilføje, at paa mig har en Oplysning, som findes i Bilagene, virket forbløffende. Den lyder saaledes — med den højterede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et kort Stykke —: „I de sidste 25 Aar er der ikke foretaget andre Udvidelser af Højskolens Lærerkorps end Ansættelsen af 2 Docenter og 2 Lektorer. Det er da ikke til at undres over, at den Trang, der længe har været til Forandringer i Undervisningsplanerne, ogsaa faar sit Udtryk i Forslag om nogen Forøgelse af Lærerkrafterne, idet en saadan er Betingelsen for en tidssvarende Undervisning for Højskolens 5 Undervisningsretninger“. Naar man med Opmærksomhed har fulgt den Udvikling, som er foregaaet i dansk Landbrug i Løbet af de sidste 25 Aar, tror jeg, at man maa sige, at denne Udvikling nærmest er foregaaet paa Grundlag af den Virksomhed, som er udfoldet af de Mænd, der er gaaet ud fra vort Landbrugs højeste Skole. Saa meget mere mærkværdigt synes det mig da, at denne Institution ikke er undergaaet den samme Udvikling som selve Landbruget i Løbet af de sidste 25 Aar, det forekommer mig saa meget mere mærkværdigt, at denne Institution nærmest synes at have staaet i Stampe i hele dette Tidsrum. Jeg anser det for en absolut Nødvendighed at ændre dette Forhold.

Den ærede sidste Taler pegede med Rette paa den Kappelstrid, som i Øjeblikket foregaaer Nationerne imellem med Hensyn til Forberedelsen af Fremtidens Opgaver, og jeg tror, at det er en Nødvendighed for os, at vi er med i den Kappelstrid. Jeg tror, at det i høj Grad er nødvendigt for os, at vi har det saaledes, at der, hvor den nuværende Slægt holder op, staaer der en dygtig, oplyst Ungdom til at fortsætte det Arbejde, som er grundlagt af den nuværende Slægt. Vi er jo en lille Nation, som ikke i Kraft af sin Styrke og sin Magt kan hævde sig. Vi maa gøre, hvad vi kan, for at hævde os ved vor Dygtighed. Der er ingen anden Vej for os, og derfor synes jeg, det indenfor Landbruget gælder om, at vi dygtiggør os saa meget som muligt, saa meget mere som vi ikke har de store vidtstrakte Arealer at arbejde paa. Vi er, havde jeg nær sagt, et Husmandsfolk og bliver mere og mere et Husmandsfolk, et Husmandsfolk, som er fattigt paa Jord, og det viser sig ogsaa af de Foranstaltninger, vi i mange Tilfælde træffer for at skærme vor Jord især mod Havets Indgreb. Men det, det

først og fremmest gælder om, er ikke saa meget det, om vi kan bevare en Tønde Land eller to, men at vi kan faa vor Jord dyrket saa godt og tidssvarende, som det overhovedet er muligt, og det er hertil, vi paakalder Videnskabens Hjælp, idet de praktiske Landmænd jo ikke er saaledes stillede, at de har Raad til, og maaske heller ikke er kvalificerede til, at eksperimentere. De driver deres Jord saa godt og saa praktisk, som det er muligt, men de Vink og de Oplysninger, man faar fra Videnskaben, maa man søge at udnytte i saa stor Udstrækning, som det overhovedet er muligt indenfor det praktiske Landbrug. Jeg tror, som jeg før sagde, at de Resultater, der er fremkommet gennem Landbohøjskolens Arbejde, er af den Beskaffenhed, at vi Landbrugere har Grund til at glæde os over det og ønske det fortsat. Men dette Arbejde kræver visse ydre Betingelser, og det er disse, der ønskes etableret gennem det foreliggende Lovforslag. Den første Betingelse for den indre Organisation af Krafterne i Landbohøjskolen er, at man skaber de ydre Betingelser, og saa vidt jeg kan se — jeg indrømmer, som jeg før sagde, at jeg ikke har Lokalkendskab —, vil dette Forslag i nogen Grad tilfredsstillende, saaledes at man er i Stand til at skabe gode Betingelser for fortsat Virksomhed. Ud fra denne Betragtning skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget.

Some: For vort hjemlige Landbrugs Udvikling gennem den sidste Menne-skealder har det været et Moment af uvurderlig Betydning, at der indenfor Landbrugspraktikernes Kreds gennemgaaende har raadet en klar Opfattelse af Fagvidenskabens Betydning for Gennemførelsen af en lønende Produktion. I særlig Grad har hertil bidraget vor faglige videnskabelige Forskning, saaledes som den har fundet sin typiske nationale Udformning dels i det landøkonomiske Laboratoriums Forsøgsarbejder, dels i den til vor Planteavl knyttede Forsøgsvirksomhed. Denne Forsknings Resultater har nemlig givet saavel vor Planteproduktion som vor dyriske Produktion en solid Underbygning. Ret beset bæres imidlertid hele denne Forsøgsvirksomhed, som er af saa stor Betydning for vort Landbrug, frem af den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, idet det nemlig er den, som har sat sit særlige Uddannelsesstempel dels paa Hovedparten af de Mænd, hvis dyg-